

Martin Parr

Ålder: Född 1952 i Epsom, söder om London.

Bakgrund: Studerade vid Manchesters universitet 1970–1973. Medlem i bildbyrån Magnum sedan 1994, för tillfället dess president.

Utrustning: Arbetade länge med Mamiya 7 och Plaubel Makina mellanformatskameror. Sedan 2007 digitalt med Canon 5D Mark III.

Webb: martinparr.com

PORTRÄTT 18–25

MÖTE MED MAGNUMS PRESIDENT

I över 30 år har **Martin Parr** pekat på det intressanta i vår vardag. Ibland absurt, ibland intressant men alltid underhållande.

– Jag kan inte sluta. Jag är beroende, säger han när Kamera & Bild träffar honom i Hannover i Tyskland.

TEXT **Carl Undéhn** FOTO **Martin Parr**/Magnum Photos

På nästa sida:

Sedan flera år tillbaka besöker Martin Parr porträttstudios i olika länder för att visa hur folk tar sina porträtt i andra länder. Här i form av ett kinesiskt bröllopsalbum.

Vädret kunde inte vara mer passande. Morgonens dimma övergår i ett lätt duggregn som sedan blir allt mer intensivt under dagen.

Precis så som vi gärna föreställer oss vädret i Storbritannien. Alltså perfekt inför ett möte med Martin Parr.

Den mest brittiska av alla brittiska fotografer.

Att han sedan länge arbetar över hela världen och svärmar över japansk och latinamerikansk fotografi spelar ingen

roll. I slutändan är det alltid det brittiska vi förknippar honom med.

Ingen annan har lyckats så bra med att fästa Storbritannien på bild. Och även när han rör sig i andra länder för att dokumentera absurda fenomen i vår moderna tid är den torra, brittiska humorn alltid närvarande.

Sedan 1970-talet har han berikat konst- och fotovärlden med sina humoristiska bilder. Han har hunnit bli 52 år men är mer produktiv än någonsin. Han har gjort två böcker bara i år, ansvarar för utställningar, arbetar på flera löpande projekt samtidigt och är president för bildbyrån Magnum.

Festklädda briter firar.

»Sedan **jag var 13 år** visste jag vad jag ville bli. Det fanns aldrig någon tvekan.«

Hur hinner han med allt?

– Jag är väldigt disciplinerad, säger han kort när vi möts på Sprengelmuseet i Hannover.

Han är där för att öppna den enorma utställningen *We love Britain!*

Under två år har han fotograferat brittiska soldater stationerade i Tyskland. De firar drottningens födelsedag, poserar bredvid naturtrogna pappfigurer av Lady Diana och dricker te och öl.

Bilderna är som en essens av Martin Parrs arbete. Det är roande och konstigt men alldagligt och ospektakulärt på samma gång.

Och naturligtvis »very british«.

BÖRjade FOTA SOM 13-ÅRING

Att han skulle bli fotograf bestämde han sig för tidigt.

– Sedan jag var 13 år visste jag vad jag ville bli. Det fanns aldrig någon tvekan, säger han.

Det var då han åkte upp till sin farfar som var en ambitiös amatörfotograf. Tillsammans tog de bilder och framkallade film, något som direkt väckte en gnista i den unge Martin Parr.

Under studieåren i början på 1970-talet riktade han in sig på dokumentärfotografi. Som alla andra vid den tiden arbetade han med Leica och svartvit film. Färg var ännu något oseriöst och vulgärt som hörde hemma i amatörens fotoalbum.

Men till skillnad från andra dokumentärfotografer sökte han sig inte till det extrema. När andra gjorde serier om de utsatta i samhället eller reste till avlägsna platser valde

Martin Parr att rikta kameran mot vardagen runt sig. Han vill utmana sig själv genom att söka motiv på de tråkigaste platser han kan komma på.

Hans första utställning, *Home Sweet Home*, var en installation av ett typiskt brittiskt vardagsrum med hans egna bilder på väggarna. Sedan fotograferade han livet i den lilla staden Hebden Bridge under fem år.

– Efter det ville jag göra något mer konceptuellt. Jag fick idén att fotografera kring temat dåligt väder. I Storbritannien

talar vi om vädret hela tiden, vi är besatta av det. Så jag gillade tanken att ta en nationell besatthet och göra en grej kring det.

Projektet genomfördes med undervattenskamera och blix och gavs 1982 ut som boken *Bad Weather*.

Det var hans första men långt ifrån sista bok. Fram tills idag har han gjort hela 80 böcker.

– Jag kan inte sluta. Jag är beroende, säger han och skratrar.

Vid den här tiden tog han de första stegen till hans karakteristiska användande av blix. I *Bad Weather* var det en nödlösning för att lyckas ta bilder under mörka, regniga dagar.

– Jag gillade folk som var bra på att använda blix, som Lee Friedlander, Mark Cohen och WeeGee. Blixten gör det mer surrealistiskt och intressant. Det blir en annan atmosfär.

Inspirerad av amerikanska färgpionjärer som Stephen

I serien *We love Britain!* visar Martin Parr livet bland brittiska soldater i Tyskland. Här en bild från firandet av drottningens födelsedag.

Martin Parrs första bok *Bad Weather* gavs ut 1982. Där fotograferade han Storbritanniens dåliga väder och började använda blix.

Shore och William Egglestone bytte han också snart till färgfilm. Blixten lät han dock sitta kvar vilket gav bilderna deras starka och lysande färger.

Tekniken har han senare vidareutvecklat och arbetar ofta med ringblix.

- 1982 började jag jobba i färg med projektet *The Last Resort*, en nedgången badort i norra England nära Liverpool.

Serien har blivit hans mest kända och visar besökarna på den steniga och smutsiga stranden New Brighton. Det är kaotiskt, trångt och fullt av rödbrända briter som äter och dricker.

- Jag spenderade tre somrar där och fotograferade. Vad jag ville göra var att kontrastera den ganska slummiga bakgrunden med de hemvana aktiviteterna från besökarna.

FÅNGAR LIVET I SNABBKÖPET

Serien är idag en modern klassiker. Kombinationen av bildernas kvalitet och humor innebar ett nytt steg inom dokumentärfotografi. Något som sedan dess blivit Martin Parrs specialitet och ett annorlunda inslag i en genre som ofta behandlar tunga ämnen.

- Fotografer gillar att belysa det extrema i samhället. Det väldigt rika, eller det väldigt fattiga. Det i mellanskiktet, det

»I Storbritannien talar vi om vädret hela tiden, vi är **besatta av det**. Jag gillade tanken att ta en nationell besatthet och göra en grej kring det.«

tråkiga momentet i snabbköpet, hamnar ofta utanför, säger han.

Alla fotografer känner till hur svårt det kan vara att se motiv i sitt vardagliga liv. Under resor ser vi världen med ett öppet sinne som kan vara svårt att ha på vägen till jobbet i sin hemstad.

Men inte för Martin Parr.

- Jag älskar ju saker som är tråkiga. Jag är inne på det dagliga livet så det är mitt jobb att hitta och peka ut dessa intressanta tillfällen.

Efter *The Last Resort* gjorde han därför ett projekt om just snabbköp, ett annat om tupperwarepartyn och *The Cost of Living* om den brittiska medelklassen.

- Det slog mig att medelklassen inte hade dokumenterats

Föregående sida:
Ur utställningen *We Love Britain!*. En glad medlem i *Lady Di Club* poserar för kameran.

Boken *The Last Resort* hör till Martin Parrs mest kända verk och dokumenterar livet i den nedgångna strandorten New Brighton.

och då, på 1980-talet, var det radikalt att göra det. Det var ett helt annat tankesätt då, säger han.

SKÄMS INTE FÖR ATT GÅ NÄRA

Inget tema tycks vara för vanligt eller ointressant för hans kamera och blick. Han hittar motiv i allt.

Som i bildserien om parkeringsplatser, en annan om den bespottade brittiska maten eller verken från den, förmodligen tråkiga, staden Boring i USA.

VISSTE DU ATT

Utställningen »We Love Britain!« visar, på över 900 kvadratmeter, både tidigare verk samt nya bilder av brittiska soldater i Tyskland. Utställningen pågår fram till 22:a februari 2015. Läs mer på: www.sprengel-museum.com

– Det handlar om att vänta på det där momentet då det sker något. Du måste vara där innan det händer och kunna förutse det, säger han.

Men också om att våga gå nära och tänka annorlunda.

På gatan, där andra kanske håller sig på avstånd och föredrar en diskret utrustning, tränger han sig nära in. Med stor kamera och blick.

– Jag tror på att komma nära och vet hur jag ska agera med mitt kroppsspråk. Många fotografer tittar på personen de fotograferat med en känsla av att de inte borde ha gjort det. De känner sig skyldiga men det gör inte jag.

I andra fall gör han motsatsen och visar kända platser på nya sätt genom att ta några steg tillbaka. Som i boken *Small World* där han undersöker massturismen. Akropolis, Machu Pichu och lutande tornet i Pisa syns där inte i sin majestätiska prakt som vi känner dem från tidningars resesidor. Istället skymtar de bakom horder av turister som trängs.

Trots att han gärna fotograferar i olika länder återvänder han alltid till det brittiska. Så vad är det med landet och dess kultur som lockar honom så?

– Tja, för det första är jag ju britt så det handlar om att upptäcka vem man är. Det är till en viss del terapeutiskt att göra det här jobbet. Du upptäcker din relation till landet, säger han och som för att ytterligare understryka sin nationella tillhörighet föreslår han att vi ska ta en kopp te.

PROBLEM MED SELFIES

Under tiden pratar vi om hur synen på fotografer har förändrats. De flesta har ju en kamera idag, om inte annat i mobilen. Men det gör också att folk är mer på sin vakt när någon tar en bild. I flera länder finns också strikta regler mot fotografering på allmän plats.

Andra sidan av myntet är det han kallar »facebookproblemet«. I tider av selfies vill många posera och titta rakt in i kameran.

– Det har blivit värre. Men det är också bra, för det gör att det är svårare att ta bilder där folk inte tittar in i kameran. Det blir ett test för fotografer som visar hur bra de är och hur mycket tålamod de har.

Men även om han är en mästare på att hitta motiv i vardagen så är det på ett visst sätt ändå extremer han

fotograferar. Det är det bisarra i vår moderna värld som intresserar honom.

The Last Resort fick kritik för att förnedra arbetarklassen. Själv menar han att det var kritik mot samhället i Margaret Tatchers Storbritannien. I övrigt kommenterar han sällan eventuellt budskap i sina bilder.

Faktum är att han helst inte kallar sig dokumentärfotograf utan endast fotograf. Och absolut inte konstnär, trots alla utställningar på konstmuseer och gallerier världen runt.

– Mitt arbete är underhållning. Ljusa, färgglada bilder. Om du vill finns det en seriös tanke bakom det. Men jag trycker inte ned det i halsen på folk. Min prioritet är att göra underhållning, säger han med ett finurligt leende. ■

»Det handlar om att vänta på det där momentet då det **sker något**. Du måste vara där innan det händer.«

På 1980-talet märkte Martin Parr att ingen dokumenterat medelklassen. Resultatet blev utställningen och boken *The Cost of Living*.